

17. Kanhända lufdan big förfjuntit Ich big
till armad tömt, Kanhända wankapelligt man
brutit, Ell' trogen färlit glömt.

18. Men aff! hwar är för lufdan, fufina?
Hon är en fuppig dunt!; Så fälängt wi för hvar-
ne bätra, Com figna om beß gunt.

19. Ich hwar är wankap? Jo, en wifa, Gwar-
wid man fonna plar? En röl fom plar be flora-
prifa; Men aldrig wertfam är.

20. Ich färlit? aff! hwar är den annat An
bleit be fönas fäm!; Gwar fallan deras tro be-
fannat De eber fom be nämnt!

21. Singlig den af ödet brifwet? Mit profina
deras tro; Du färlit ej på jorden triffwet, Om
ej i bufwans bo.

22. Den eld ur deras ögon ftrålar, Ett ben,
ja fönit fty; — Wio beßa ord en rodnad målar
fädr fämmlings blefa hy.

23. Des tinders farg fig nu fönwar, De nu
förjening ge, Gitt be fergyllda morgon-fwar,
Com emot folen le.

24. Des fämbla bröft fig öm fom höjer Ich
öm fom fudar brar; Ich fmar beß figna uppfyn
töler, Mit bet en flicka war.

25. Götat, fad' hon, jag eber plagar, Ich

8. Hvarför, hvarför får mitt stackars hjerta,
Som, af plågor tårat, knappt andas än, Aldrig
mer, till lindring i sin smärta, Sträffas mot sin
aldra bästa vän? :.

Ernenne waetra och tillika omma

Ólafjói, 1846. Prentaðe hos H. Nilsen.

16. Guds Judar Ermiten röra, Hvar du han
 själv vill tro; Guds barn, o ungdom, så förbära
 Din munterhet och ro;

15. Guds nägra jagor se'n berättat, Att roa
 honom med, Men ungdom hans oro lättat,
 Och tatar tillra ned.

14. Min trogne hund mig väntligt smelter,
 Och suran som du hör, Och tatten som på golf-
 vet leter, Mitt hela sällskap gör.

13. Som nu min vän, så Ermiten, Och
 låt betymret sig; Mitt bord är stätt, min vord
 är liden, Men glädjen allid mig.

12. En knippa ris på spisen kassas, Som
 snart i låga går; Ett litet bord med frukter la-
 ssas, Men gästerna tansfull står.

11. Som här ej rika statter gämbes Till men-
 fors rellis, En halldörr med en slinka dömbes
 Tillräddlig stängsel ge.

10. Djupe in i skogen de bä gingo, Der knappt
 man hunden såg, Till dess andligt de i sigte singo
 Gudar till a hyddan lag.

9. Som när uppå den torra jorden En frukt-
 sam dag går ned, Där ungdom uppå böska
 orden, Och följer i takt med.

8. Som vandringsman, din sorg går öfver;
 Att förbiffa snart förgår. Där ligger det man
 behöfvat, Och det blott några år!

Den Första:

Nom Ermit, och om du hyser Nog ömhet i
 ditt bröst, Så för mig dit der ljuset lyser, Att
 hämta någon tröst.

2. Ty medan jag här vägen söker Och tröst-
 lös vilse far, Sig wida skogens längd föröcker
 Vid hvarje steg jag tar.

3. Å nej! hör Ermiten swora, Ett spöke
 wiskas der, Och den olycklig plägar wara, Som
 kommer det för när.

4. Nej, för behofwets barn min hydda An
 aldrig sluten war; Min ringa spis plär nöjet
 krydda, Som der sin boning har.

5. Följ mig och glöm i qwäll din möda;
 Mitt hus tilljudes dig; En sång af halm, en
 tarfslig söda Jag dela vill med dig.

6. Jag aldrig mord och krig förklarar Mot
 skogens fria här; Det wäsend' som mitt lif be-
 warar, Mig deras krydda lär.

7. Se denna dåld mig södan rädder; När bung-
 ren är som först, En sorg med frukt den ljustligt
 släcker Och källan all min törst.

40. Att ståt ej mer hvarannan missa; Att
 gualt är nu förbi; Den stund som en gång blit
 bin sista, Ståll oss till Guds bitt.

39. Så se så, ömma älskarinna, Din Guds
 åter här; Där ståt du honom åter sinna Hvar
 om och mera får.

38. Nej, aldrig! hör han kenne sinna Hvar
 om och liffig röst: An' himlen Guds rätts be-
 wara Till Angelinas tröst.

37. Jag samma öfveratt vill wälla, Och dö
 på samma sätt; Mitt nsta lif mig blott ståt
 gualt, Och döden bli mig lätt.

36. Nu ståt mitt lif des gualt betala: I grot-
 tan der han lag, Ståll jag med Guds sängga
 sola, Zittom jag Guds lag.

35. I tighet han mig öfvergiftit, Att glöm-
 ma mitt föratt; Men angelan har hans bane
 bliffit, Som ruffet för mig lagt.

34. Guds hjerta rent och obestäktat för mi-
 na söter lag, Till des det allstör mycket gac-
 tadt G! mer förhöppning lag.

Den Andra:

Suckar, tårar, böner, knäfall, änger Wliska re-
 dan här en rättwis Gud: Han förlåter tusen, tu-
 sen gånger Mensklighetens brott mot sina bud. :;

2. Hwem af oss, om Han ej wille stona, Blef
 wäl för Des höga Domstol fri? Hwarför då,
 när man kan Gud försona, Är du oförsonlig,
 min Sophie? :;

3. Mäckt mig, medan du än är min maka, Den-
 na tusen gånger kyfta hand; Gör med mig en
 promenad tillbaka Till vårt fordna sällhets stö-
 na land. :;

4. Der, wid brädden af den lugna bäcken, Du
 din Carl en ewig trohet swor: Der, i stuggan af
 den wilda häcken, Blef du älskarinna, wän och
 mor. :;

5. Der inom det afundswärda galleret, (Hwar-
 för ber jag ej derinne än?) Smög du dig, till
 hån och spott för squalleet, Till din outfägligt
 sälla wän. :;

6. Log med honom åt de papiljoner, Som fring
 sköna blomman sladdrade; Log åt stora Grefwar
 och Baroner, Kurtisörer och förförare. :;

7. Räckte mig så ömt den trogna samnen, Då
 jag smög inkognito till dig; Hwarför är nu den-
 na lugna hamnen, Åh, för ewigt, ewigt stängd
 för mig? :;